

Quan hom parla del tema de l'abús envers els infants, la gent només el relaciona amb el sexe perquè, malauradament, és un tema que surt massa sovint a la premsa i a la resta de mitjans de comunicació. Cal condemnar dràsticament aquest tipus d'abús, evidentment.

Però hi ha moltes altres maneres d'abusar dels infants i aquestes no són tingudes tant en compte o són ignorades, quan llurs conseqüències poden ser tan o més dolentes.

La Declaració dels Drets de l'infant, aprovada a l'Assemblea General de les Nacions Unides (1959), diu, entre d'altres coses, que "L'infant, per la seva manca de maduresa física i mental, necessita una protecció i cura especials, a fi que tingui una infantesa feliç i gaudeixi dels drets i de les llibertats que s'hi enuncien, i insta als pares i mares, els homes i les dones individualment, i les organitzacions privades, autoritats locals i els governs respectius, a reconèixer aquests drets i a treballar perquè s'observin per mitjà de mesures. Aquests drets han de ser reconeguts a tots els infants sense excepció de cap mena. Han de gaudir d'una protecció especial a fi que pugui desenvolupar-se físicament, mentalment [el subratllat és meu], espiritualment i socialment, d'una manera sana i normal, en condicions de llibertat i dignitat. Se li donarà una educació que afavoreixi la seva cultura general i li permeti desenvolupar les seves aptituds i el seu judici individual. Aquesta responsabilitat pertoca en primer lloc al pare i a la mare. Ha de ser protegit contra les pràctiques que puguin fomentar la discriminació racial, religiosa o de qualsevol altra mena. Ha de ser educat en esperit de comprensió, tolerància, amistat entre els pobles, pau i fraternitat universal". Totalment d'acord.

Ara bé, són protegits, els infants, de les idees racistes, xenòfobes, religioses i homòfobes imbuïdes per llurs pares i mares?

Els pares objectors a l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania diuen que el llibre de text de l'editorial Mc Graw Hill incideix en un clar adoctrinament moral que vulnera l'objectivitat de la transmissió de valors que ha d'imperar en la funció educativa; i que ells han de defensar el seu dret a educar llurs fills [objectivament?] segons llurs conviccions. No és qüestionable aquesta teoria, sobretot si s'agafa en termes absoluts. Dissortadament, encara la majoria dels pares i mares se senten i es creuen propietaris de llurs fills i per tant volen i desitgen que pensin com ells i tinguin les mateixes conviccions, principalment religioses i polítiques. Progenitors catòlics fonamentalistes o nazis (amb tot el que representa ésser fonamentalista o feixista) volen que llur prole sigui catòlica i nazi, perquè sinó no ho serien ells.

Com diu Richard Dawkins, per a les esglésies cristianes un cop ha estat batejat un infant, aquest es converteix irrevocablement en cristià. Una mica d'aigua i unes poques paraules són suficients per canviar totalment la vida d' uns infants indefensos. Les persones religioses *saben*, sense cap evidència, que la fe del seu naixement és l'única fe verdadera, essent totes les altres aberrants o

Algunes reflexions sobre l'abús envers els infants

Armand de Fluvià (Casal Lambda)

descaradament falses. Batejar un infant que no sap i que no comprèn és una forma d'abús infantil intolerable. Se'ls etiqueta com posseïdors de creences sobre les quals són massa joves com per pensar-hi. Encara que, sense dubte, un abús sexual a un menor és horrible, probablement el dany és menor que el dany psicològic infligit, a llarg termini, per educar un infant en la fe catòlica, jueva o musulmana. Si tota la teva educació i tot quan t'han dit sempre els teus pares, professors i sacerdots, t'ha fet *realment creure*, totalment i completament, i que els pecadors cremen en l'infern, és molt possible que aquestes paraules puguin tenir un efecte més durable i dolent que les obres. Estic persuadit –continua Dawkins- que la frase “abús infantil” no és una exageració quan s'utilitza per descriure el que els professors i sacerdots estan fent amb els infants, als quals animen a creure en coses com el càstig, en un infern etern, per un pecat mortal inconfés. Moltes vegades, traumatitza els infants dominats per la por a la condemna eterna a l'infern cremant-s'hi. És negar a un infant el dret a sentir-se lliure, obert i capaç de relacionar-se amb el món d'una manera natural.

Nicolas Humphrey, d'Amnistia Internacional, sosté que els infants tenen el dret humà de no veure llurs ments baldades per l'exposició a les males idees d'altres persones, siguin quines siguin. Per tant, els pares i mares no tenen llicència divina per adoctrinar llurs fills en la manera que ells personalment elegeixin: no tenen dret a limitar els horitzons del coneixement de llurs fills, criant-los en una atmosfera de dogma i superstició, i tampoc el dret a insistir que segueixin els estrets camins de llur pròpia fe. Els infants tenen el dret de no veure llurs ments confoses per la desraó, i nosaltres, com societat, tenim el deure de protegir-los-en. Per això, no hauríem de permetre més als pares d'ensenyar llurs fills a creure, per exemple, en la veritat literal de la Bíblia o en que els planetes governen llurs vides. El privilegi dels fills és decidir què van a pensar i no és el privilegi de llurs pares i mares imposar-los-ho. No és un abús de llurs cossos sinó de llurs ments.